

האם את מאמינה לכל מה שאת קוראת?



בוודאי שלא, אבל, תאמיני או לא, ישנן הרבה סיבות טובות להשתמש בטמפוני טמפקס למשל:

טמפוני טמפקס הם האמצעי ההיגייני המודרני והנוח... לשימוש פנימי, כך שלעולם לא ייווצר שום ריח לוואי, ללא חגורה, סיכות או תחבושות עבות ואפשר ללבוש כל בגד שמתחשק לך... ושום דבר לא ייראה... הטמפונים והשפופרות נשפטים בקלות באסלת בית השימוש, ללא בעיות.

אבל אל תאמיני סתם כך להכרזותינו, או למילוני הנשים המשתמשות בהם. החליטי בעצמך, נסי את טמפוני טמפקס החודש.

הגנה סניטרית לשימוש פנימי

TAMPAX

להשיג בבתי מרקחת ובחנות מוכרות. הסעונוח בקבלת רונסאות וחומר הסברתי ישלחו 54 א"י בבולי דואר אל היבואים אינווסט'אימפקס בע"מ, תל אביב, רחוב ירמיהו 38

מכתבים

איך למסחר

את יום השואה?

למרגני העצרת שנתקיימה בקיבוץ תל-יצחק יש נוסחה בדוקה למיסחור יום השואה.

ראשית, קוראים אל הבמה ח"כ מפורסם (גדעון האוזנר), הנושא נאום בו הוא משה בצורה "מבריקה" את גרמניה הנאצית לרוסיה הסובייטית; כסמל ודגם לערבי המצוי היה מצייני את המופתי הירושלמי, אותו הוא מזווג עם רוסיה; ובאותה הזדמנות הוא אף מוכר לנוכחים את מצע מפלגתו בדרך של נתיחת "מעמיק" למצבנו המדיני.

אחריו עולה אל הבמה "פליטה" מבריקה ומחזקת את דבריו. חלק זה בתכנית מובטח לו שיהיה הצלחה שכן הוא "הולך" ככל מאורע בארצנו...

לבסוף, מוצג "חזיון", הנראה כמסכת פאחטית ונמלצת ברמה של גנון.

חשתי רק כעס, כוז ושינאה לאנשים אלה, ההופכים את הסבל והשואה האיומה לבמה מתאימה למכירת השקפותיהם הפוליטיות.

יעקב פיגל, תלמיד, פתח תקווה

ברכות למוזיאון

התרומתי-הלאומי

נחמד שבתל-אביב יש מוזיאון ענק, יש בניין עיריה מפואר, בניין מחודש להבימה



ברקינר

והגשר הגדול ביותר במדינה ועוד מעט גם ריבירה.

אבל בתל-אביב יש גם חולים שמתים מחורס טיפול, חולים ששוכבים במסדרונות, פושעים ונוער עברייני, פרברים ופנתרים; יש מחסור לחולני-נפש, חוסר משועשע בשני טרם, ואמבולנסים של מ.ד.א. היוצאים ללא רופא או אחות.

אפשר להקים תערוכה עם בית-ספר לאי מנות בשכונת התיקוה, בו יהיה לימוד חי- גם ואיכסון ליום שלם לנערים החסרים שול- חן להכנת שיעורים. כנראה שקשה להגיע עם חומרי הבניין עד שכונה זו.

במוזיאון הלאומי בירושלים לא מצאו מקום לתמונות; משקיעים סכומי ענק ומי פנים תרומות להיכלי פאר?

אגב, מי נושא בדמי הביטוח העצומים לכל היצירות?

ש. ברקינר, אזרח פשוט, תל-אביב

מאוגנדה

כחמשי

להלן חמשיר התואם את עניינכם: חבר-מליאה רב תכנים ומזימה, דגל ותמך באחוז חסימה, אך בפרוס יום-בחירה — הוא היה בכיר, כי מצא את עצמו מחוץ לרשימה.

משה הריסנין, קמפלה, אגנדה

פגירה

מפוכנת

בלהיטותו של אורי אבנרי הופיע כפטרון הצבא, בדאגתו האבהית לחיילים ובהדגשת עברו הצבאי, יש משום סגידה מסוכנת ל- ערכים צבאיים, בהם הוא מתיימר להלחם. לדעתו, במקום לבקש טובות הנאה לחייל המשתחרר, רצוי יותר לפעול למען שיחרור

הצעיר מעול השרות הממסד הזה, הגוול שנים יפות כל-כך מחיי האדם.

יוסף רוזנפרד, ניו-יורק

מי פה

הסוס

התגלגלה לידי תמונה זו מירחון אמריקאי שמתחתיה כתוב: סיני וסוס (ראה מי שמאל).

אז אני שואל אתכם, מי פה הסוס ומי הסיני?

משה כהן, רמת-גן

כרי

לחצים

בהעולם הזה (1856) נתפרסמה כתבה בדיבר מעצרו ושיחרורו של שמואל קראוס, שהאשם בהחזקת חשיש ובהחזקת רובה ללא רשיון.

לכתבה נשרתבו מיספר טעויות, והחשוי בה שבהן היא כי הנאשם השתחרר "כתוצאה מהלחצים שהופעלו על התביעה הכללית בירושלים".

לא הופעלו כל לחצים על התביעה הכללית. הובאו לתשומת לב התביעה אותן עובדות שפורטו בכתבתכם, היינו, המעצר הממושך בשל עבירות שעונשן קל יחסית, ומצב בריאותו של הנאשם, שהשהייה בו כלא אינה תורמת לשיפורו.

נשאלתי על-ידי כתבתכם לסיבת השינוי בעמדת התביעה, שבמשך ארבעה חודשים התנגדה לשיחרור ולאחר מכן הסירה את התנגדותה. הפניתי את הכתבת לפרקליטות מחוז ירושלים לביירור שאלה זו, ואני מצער שלא ראתה לנכון לקבל את תגובת הפרקליטות ובמקום זה מסרה על לחצים שלא היו.

אוריאל גנייה, תל-אביב

הקורא גנייה, פרקליטו של שמואל קראוס, אינו מתייחס להתערבות שר-המשטרה, שהוזכרה בכתבה.

פניה

עזרת הציבור

אני מכין ספר אודות הצייר היהודי מארק גרטלר. מקום המיצאן של רבות מתמונותיו, כולל כמה מהחשובות שבהן, אינו ידוע כי יום. קיימת אפשרות שהן נרכשו על-ידי חברים יהודיים.

אם מי מהקוראים יכולים לסייע במתן אינפורמציה או זכרונות אודות הצייר, אש- מה לשמוע מהם.

JOHN WOODSON, M. A.,
8, Cadogan Mansions,
Sloane Square,
London, S.W.1, England.

מכתב גלוי אז

ואליר פאהום

לפני זמן לא רב קראתי בהעולם הזה (גליון 1753) במדור במדינה, את האשמותי, טענותי והשגותי של ואליר פאהום, יו"ר



ואליר פאהום

ועד הסטודנטים הערביים בירושלים, על פעילותם הבלתי-ליגאלית של אנשי הש.ב. ב- אוניברסיטאות, וביחוד בקרב הסטודנטים הערביים.

אלמלא הייתי ערבי כמוך, ואליר, אלא סתם קורא מן הצד, הייתי מצדיק אותך, ותומך בך נגד פעולות בלתי-דמוקרטיות אלה. אולם דרכנו אנו, הצעירים הערביים, צריכה להיות אחרת. עלינו להסביר לאנשים



שרוצים לשמוע אותנו, את בעיותינו וטענו- תינו בכל האמצעים בהם ניתן להשתמש ב- מישר דמוקרטי.

וזאת אנו עושים הרבה שנים — ובהצל- חה! אתה הרסת ברגע אחד את כל מה ש- בנינו במשך שנים. הלכת בדרך של דם ואש שהביאה לך שבני-עמנו הם עכשין פליטים, ונתונים לרחמי של מלך חסר רח- מים — והגיון!

עיתומאן נפארי, עראבה, ד.נ. אשרת

יש יתושים

יש ביצה,

המשמרת הצעירה של מפלגת העבודה זורשת לחסל את העוני במעשים ולא בדי- בורים (דבר, 26.4.71). הדרישה צדוקת, אבל כל עוד נמשכת המלחמה, יהיה עוני — והוא יפגע גם בשכבות שטרם טעמו טעם זה.

מאיר בדומברג, ראשון-לציון

מי צריך עוד

מדינה מוסלמית?

הרינו מוצאים לנכון להגיב על מאמר של שלמה שמגר: מי צריך עוד מדינה מוס- למית (ידעות אחרונות, 19.4.71).

נושא המאמר: המלחמה במזרח פאקיסטן. מסקנותיו והמלצותיו:

● אלפי נשים, גברים וילדים צריכים ל- מות כדי שלא תקום עוד מדינה שתצביע נגדנו באו"ם.

● לא כדאי לנו לבזבז את אהדתנו על בני מזרח פאקיסטן הגטבחים, שכן הם אינם ראויים לה, בתור מצביעים פוטנציאליים נגי- דנו באו"ם.

● יש לקחת להמשך המלחמה, שהיא השמדת-עם בדומה להשמדת העם היהודי על ידי הנאצים, וזאת כדי שהעולם הלא- מוסלמי יראה איוה ערך יש לסולידריות האיסלמית.

כל מילה שתבקש לבטא את ההרגשה לנוכח קריאת מאמר זה נראית חיוורת.

עזיזה ויואל כהן, רמת-אביב

ועוד תגובה

למאמרו של שמגר

אני חייב לשאול את מר שמגר שאלה יסודית במוסר: כשאתה בא לעזור ללוחם חופש משועבד, האם אתה חושב מה יצא לך מזה? עצם ההרגשה שבזכות הבגד, ה- מזון, או החומרים הרפואיים, הצלת ילד מזרח פאקיסטני, שוה את קול מערב-פא- קיסטן באו"ם.

כותב שמגר: "אני מוכן להמר 100 ל-1 שאם תקום מדינה מוסלמית-פאקיסטנית, יהיה צעדה הראשון לאחד שתתקבל לאו"ם, ל- תגבר את החזית האנטי-ישראלית...". אז מה, מר שמגר? מדוע לא נעמיד מול כיתת יורים אלפי ערבים שאולי ישרתו בעוד שנים מספר בפת"ח? זהו אותו קו מחשבה פאסיסטי ובזוי.

לשיא האדישות, טמטום החושים והשפי- לות מגיע שמגר בכתבו: "יש לקחת ש- המלחמה הנואת... תתארך ככל האפשר, כדי שהעולם המוסלמי יהיה עסוק עם עצמו...". מר שמגר הנכבד, הבו למלחמת ה- שיחרור של בנגלה-דאש, אינו איש חופש ודמוקרטי, אלא צבוע, אני מקוה ששמגר הינו בודד במערכה ושרוב תושבי-ישראל סולדים מדרך ה"דמוקרטיה" שלו.

בני ציפריין, תל-אביב

ארגון ד"ב

שרות רב למדינה

זו בושה וחרפה למדינת-ישראל, לאירגון (המשך בעמוד 8)